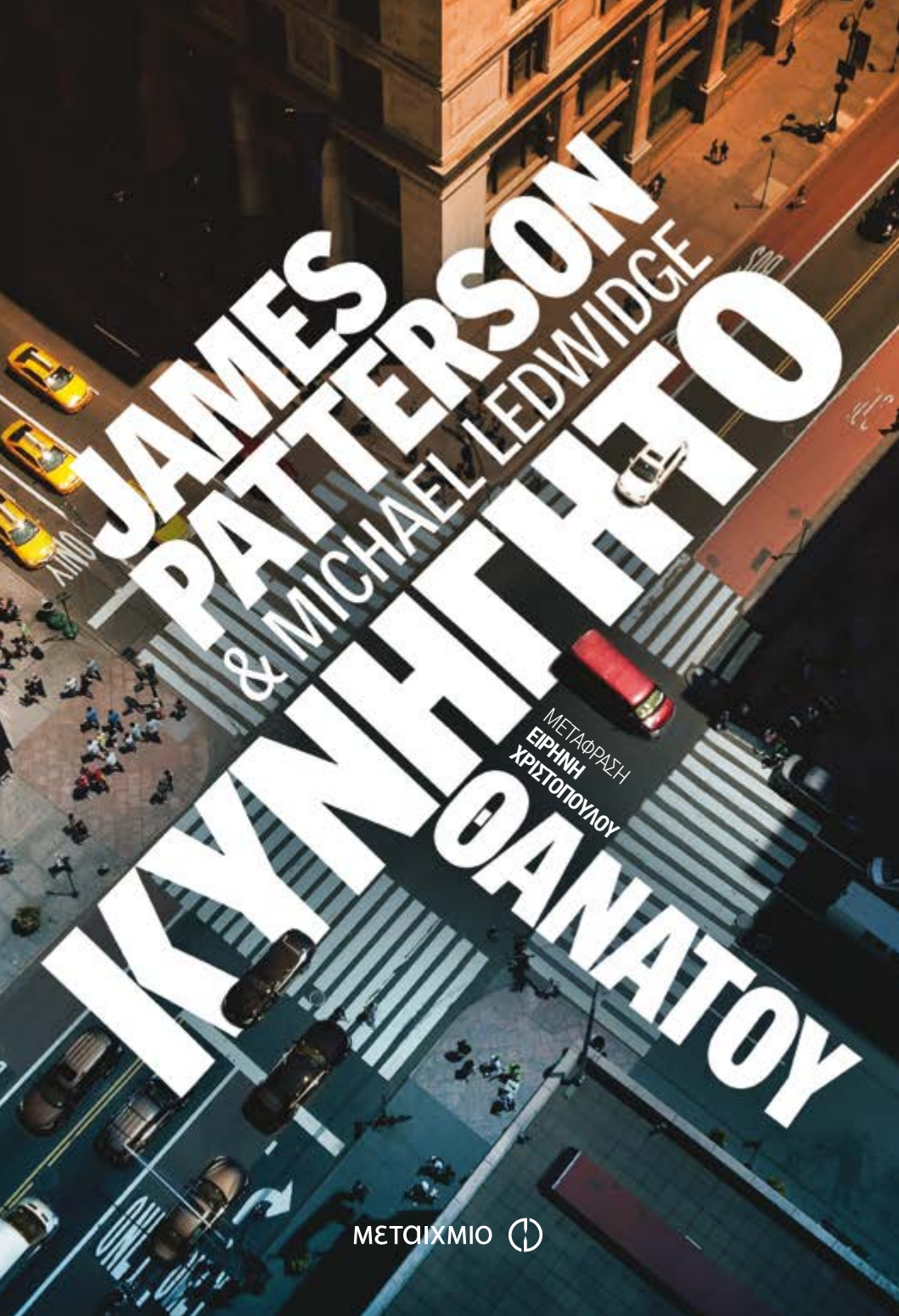

JAMES PATERSON & MICHAEL LEDWIDGE ΚΥΚΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΕΙΡΗΝΗ
ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Κόντευε τρεις τα ξημερώματα όταν επιτέλους κατάφερα να ξεγλιστρήσω από το Χάρλεμ με έναν ένστολο που μου χρωστούσε χάρη.

Ενώ παλεύαμε να βγούμε από τον λαβύρινθο των βαν με τις δορυφορικές κεραίες, των οδοφραγμάτων και των εκατοντάδων αστυνομικών που προσπαθούσαν να συγκρατήσουν το εξαγριωμένο πλήθος, εξακολουθούσαμε να μην έχουμε την παραμικρή ιδέα για το ποιος σκότωσε τον Ντι-Ρέι.

Το να σκοτωθεί κάποιος επειδή δεν καταφέραμε να καταλήξουμε σε συμφωνία θα ήταν δυσάρεστη εξέλιξη, αλλά αυτό το παράδοξο φονικό ήταν σαν να γινόταν πραγματικότητα ο χειρότερος εφιάλτης της αστυνομίας. Ανεξάρτητα από το πόσα στοιχεία θα βρίσκαμε για να αποδείξουμε ότι η Αστυνομία της Νέας Υόρκης δεν ευθυνόταν γι' αυτό τον θάνατο, όλα έδειχναν το αντίθετο. Οι ταραχοποιοί, οι θιασώτες των θεωριών συνωμοσίας και οι πάμπολλοι φίλοι τους στα ΜΜΕ θα έκαναν πάρτι.

Και, σαν να μην έφταναν αυτά για να το ρίξω στα αντιόξινα για τις καούρες, είχα και ένα βουνό αναφορές και χαρούρα να διεκπεραιώσω πρωί πρωί. Καλύτερα να έτρωγα μπαστουνιά από τη γιαγιά του Ντι-Ρέι.

Όταν ο αστυνόμος με άφησε στην πολυκατοικία μου, στη λεωφόρο Γουέστ Εντ, ήμουν τόσο καμμένος από την κούραση, τη συσσωρευμένη ένταση και την ανησυχία για το τι μου επιφύλασσε το μέλλον, που σχεδόν σκουντουφλήσα πάνω στην πόρτα. Λαχταρούσα λίγες ώρες γαλήνιου ύπνου όπως λαχταρά την όαση ένας περιπλανώμενος στην έρημο.

Η όασή μου όμως αποδείχθηκε μια οφθαλμαπάτη. Την αρχή έκανε ο τρελός δομινικανός θυρωρός μου, ο Ραλφ, που τσαντίστηκε γιατί τον ξύπνησα. Συμπαθούσα τον Ραλφ, αλλά δεν είχα διάθεση για γκρίνιες, έτσι του έριξα μια ματιά που τα έλεγε όλα.

«Όποτε θες, ανταλλάσσουμε θέσεις εργασίας, Ραλφ. Πες μου μόνο το πότε».

Χαμήλωσε τα μάτια του απολογητικά. «Δύσκολη νύχτα, κύριε Μπένετι;»

«Θα τα διαβάσεις αύριο στις εφημερίδες».

Όταν κατάφερα να φτάσω στο σκοτεινό μου διαμέρισμα, το τρίξιμο καθώς τα πέλματά μου πατούσαν συντρίμμια από μαρκαδόρους και κουκλίτσες Πόλι Πόκετ ήταν καλοδεχούμενο. Η ενέργειά μου με το ζόρι έφτασε για να κλειδώσω το υπηρεσιακό μου όπλο και τις σφαίρες στη θυρίδα ασφαλείας στην ντουλάπα της εισόδου. Ύστερα, εντελώς διαλυμένος, κατέρρευσα σε ένα από τα ψηλά скаμπό στον πάγκο της κουζίνας.

Αν η γυναίκα μου η Μέιβ ήταν εδώ, θα στεκόταν αυτή τη στιγμή μπροστά μου, προσφέροντάς μου μια παγωμένη μπίρα, ενώ θα μου ετοίμαζε κάτι υπέροχο για φαγητό – φτερούγες κοτόπουλου ή ένα μπέργκερ με διπλό μπέικον. Διέθετε τη

θεόσταλτη σοφία της συζύγου αστυνομικού· ήξερε πως η μοναδική γατριά για τη ζοφερή πραγματικότητα των δρόμων ήταν τα πλούσια σε λιπαρά φαγητά, το παγωμένο αλκοόλ, ένα ντους και μια ζεστή αγκαλιά στο κρεβάτι.

Σε μια παράδοξη στιγμή διαύγειας μες στη θολούρα μου συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν απλώς η αγάπη μου αλλά το σύστημα που με συντηρούσε στη ζωή. Κάτι τέτοιες χάλια νύχτες θα με άκουγε με τις ώρες αν ήθελα να μιλήσω, ενώ θα καταλάβαινε αν δεν ήθελα να βγάλω άχνα.

Εκείνο ακριβώς το λεπτό το μόνο που επιθυμούσα ήταν να νιώσω τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν τον αυχένα μου και ν' ακούσω τη φωνή της να μου λέει πως έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Πως μερικές φορές δεν μπορείς να κάνεις τίποτα περισσότερο. Θα τύλιγα τα χέρια μου γύρω από τη μέση της, κι εκείνη με τα μαγικά της θα κατάφερνε να διώξει τις αμφιβολίες, τις ενοχές και το στρες μου.

Η Μέιβ έχει πεθάνει σχεδόν έναν χρόνο τώρα και όλον αυτό τον καιρό δεν κατάφερα να βρω κανέναν τρόπο για να το ξεπεράσω – ανακαλύπτω μόνο καινούργιους λόγους για να μου λείπει.

Ήμουν στην κηδεία ενός θύματος ανθρωποκτονίας κάποτε και άκουσα τη μητέρα του να απαγγέλλει ένα ποίημα της Έντνα Βίνσεντ Μιλί. Οι στίχοι ακόμη αντηχούν στ' αυτιά μου σαν ένα τραγούδι που σου κολλάει στο μυαλό.

*Οι όμορφοι, οι τρυφεροί, οι καλόκαρδοι φεύγουν
με ηρεμία...*

Το ξέρω. Όμως δεν συναινώ. Δεν θα το αποδεχτώ.

Δεν ξέρω πόσο ακόμα μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, Μείβ, σκέφτηκα. Η καρδιά μου βούλιαξε και έγειρα τους πήχεις μου στον πάγκο για να στηριχτώ.

Πετάχτηκα όμως αμέσως πάνω όταν διαπίστωσα πως το αριστερό μου χέρι ακουμπούσε σε μια λίμνη μιας κολλώδους ουσίας. Την εξέτασα, τη μύρισα, τη δοκίμασα: Μαρμελάδα σταφύλι κάλυπτε όχι μόνο το χέρι μου αλλά και όλο το μανίκι του σακακιού μου.

Δεν είναι μόνο που δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα, είπα στη Μείβ, ενώ σηκώνόμουν όρθιος και έσερνα τα κουρασμένα πόδια μου για να βρω το χαρτί κουζίνας.

Είναι που δεν μπορώ να φροντίσω όλα μας τα παιδιά όπως τα φρόντιζες εσύ.

Ήμουν άχρηστος στο μέτωπο των οικιακών. Δεν μπορούσα να βρω ούτε το χαρτί κουζίνας. Ξέπλυνα όπως όπως τη μαρμελάδα από το μανίκι μου με νερό και κρέμασα το σακάκι μου στην ντουλάπα με τα υπόλοιπα ρούχα που περιμεναν να πάνε στο καθαριστήριο. Η τύχη φάνηκε να μου χαμογελά όταν έριξα μια ματιά στο ψυγείο. Ύπήρχε ένα πιάτο με ζυμαρικά ογκρατέν καλυμμένο με διάφανη μεμβράνη και ξέθαφα μια μπίρα κάτω από μισή ντουζίνα παιδικούς φρουτοχυμούς. Έβαζα μπρος τον φούρνο μικροκυμάτων και άνοιγα την μπίρα μου όταν ένας ανατριχιαστικός ήχος αναδύθηκε από τα βάθη του σκοτεινού διαμερίσμάτός μου – κάτι σαν υπόκωφο βογκητό που το ακολούθησε ένας παράξενος πιτσιλιστός ήχος. Κι ύστερα το ξανάκουσα, σε ελαφρώς διαφορετικό τόνο.

Καθώς ακουμπούσα την ανέγγιχτη μπίρα μου στον πάγκο, έζησα μια από εκείνες τις μετέωρες στιγμές για τις οποίες είχα διαβάσει. Παρόλο που το μυαλό μου δεν ήταν σίγουρο τι προκαλούσε αυτούς τους ήχους, κάποιο βαθύτερο ένστικτό μου με προειδοποιούσε ότι σηματοδοτούσαν έναν κίνδυνο που οποιοσδήποτε εχέφρων άνθρωπος θα φρόντιζε πάση θυσία να αποφύγει.

Αφηφώντας την κρίση μου, σύρθηκα προς την κατεύθυνσή τους. Κοιτώντας από τη γωνία, διέκρινα μια φέτα φωτός κάτω από την πόρτα του μπάνιου. Περπάτησα στις μύτες και αργά αργά έστριψα το πόμολο.

Έμεινα κοκαλωμένος, άναυδος από τον τρόπο. Το ένστικτό μου είχε δίκιο. Έπρεπε να την είχα κάνει όσο ήταν καιρός.

Όχι ένα, ούτε δύο, αλλά τρία από τα παιδιά μου ξερνούσαν στην μπανιέρα. Ήταν σαν να έβλεπα σκηνή από τον *Εξορκιστή* με τριπλωπία. Έκανα πίσω καθώς ο Ρίκι, η Μπρίτζετ και η Κρίσι διπλώθηκαν ξανά, σαν το ξέσπασμα του ενός να πυροδοτούσε το ξέσπασμα του επόμενου, σαν να συναγωνίζονταν στον εμετό γύρω από τη φωτιά στην κατασκήνωση. Σκεφτείτε τον Βεζούβιο, το Κρακατόα και την Αίτνα να εκρήγνυνται σε μουσική συμφωνία.

Δεν πρόλαβα να συγκρατηθώ και έκανα το λάθος να εισπνεύσω από τη μύτη μου. Το στομάχι μου αναδεύτηκε επικίνδυνα. Ευτυχώς που δεν είχα φάει τίποτα στη διάρκεια της πολιορκίας στο Χάρλεμ και που δεν πρόλαβα να τσιμπήσω τα ζυμαρικά. Αλλιώς ο υποφαινόμενος θα εκτόξευε την τέταρτη κατά σειρά ρουκέτα.

Η ιρλανδέζα νταντά μας, η Μέρι Κάθριν, ήταν στο πλευρό των παιδιών, οι χρυσαφιές μπούκλες της ξέφευγαν από την κόκκινη μπαντάνα που συγκρατούσε τα μαλλιά της ενώ σφουγγάριζε μανιασμένα τα υπολείμματα του εμετού. Είχε τη σύνηθη να φορέσει πλαστικά γάντια ως τους αγκώνες και να καλύψει με μια δεύτερη μπαντάνα το πρόσωπό της, ωστόσο φαινόταν στα μάτια της –γαλάζιο κρύσταλλο συνήθως, τώρα θολά και ξεθωριασμένα– ότι ήταν τόσο εξαντλημένη όσο και εγώ.

Μου έγνεψε και στη συνέχεια έβγαλε την μπαντάνα της για να μου πει με την κελαρυστή ιρλανδέζικη προφορά της: «Μάικ, θυμάσαι που πριν φύγεις για τη δουλειά σου είπα ότι η Κρίσι μού φαινόταν ελαφρώς πράσινη;».

Κούνησα βουβός το κεφάλι προσπαθώντας να αντιληφθώ την έκταση του θέματος.

«Νομίζω πως η γρίπη που κυκλοφορούσε στο σχολείο ήρθε και στα μέρη μας» είπε η Μέρι Κάθριν. «Μετανοείτε γιατί ενέσκηψε λοιμός».

Σταυροκοπήθηκα ευλαβικά προσπαθώντας να συνεχίσω το αστείο της και να ελαφρύνω το κλίμα. Αλλά η αγχωμένη μου πλευρά δεν αστειευόταν εντελώς. Έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα, ίσως όντως αυτός να ήταν λοιμός.

«Το 'χω αποδώ και πέρα, Μέρι» είπα παίρνοντας τη σφουγγαρίστρα από τα χέρια της. «Έχεις σχολάσει επισήμως».

«Δεν νομίζω» απάντησε αγανακτισμένα. «Λοιπόν, έχει αντιπυρετικά στο ντουλάπι πάνω από τον νεροχύτη, αλλά μας τελειώνει το σιρόπι για τον βήχα και...»

«Και φτάνει» είπα δείχνοντας προς το διαμέρισμά της στον πάνω όροφο, που ήταν παλιότερα το κατάλυμα της υπηρέτριας. «Δεν μας χρειάζονται και άλλοι ασθενείς».

«Ω, και γιατί πιστεύεις πως δεν θα αρρωστήσεις και εσύ;» ρώτησε και σταύρωσε τα χέρια της σε ένδειξη επίμονης αφοσίωσης που πλέον γνώριζα πολύ καλά. «Επειδή είσαι ένας μεγαλόσωμος σκληρός μπάτσος;»

Αναστέναξα. «Όχι, επειδή εγώ δεν προλαβαίνω να αρρωστήσω. Κοιμήσου και αναλαμβάνεις το πρωί, σύμφωνοι; Τότε θα σε χρειαστώ».

Αμφιταλαντεύτηκε κι ύστερα μου χάρισε ένα κουρασμένο αλλά γλυκό χαμόγελο.

«Δεν ξεγελάς κανέναν με αυτά» είπε η Μέρι Κάθριν. «Αλλά εντάξει».

Βογκούσα κι εγώ μαζί με τα παιδιά καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω από τη Μέρι Κάθριν.

Δεν είναι ότι δεν αγαπώ τα παιδιά μου. Στ' αλήθεια τα λατρεύω. Αλλά είμαι ο προστάτης ενός κοπαδιού από κλωσόπουλα, που θα έστελναν ακόμα και τη Μητέρα Τερέζα σε αναζήτηση φαρμακευτικής βοήθειας.

Πώς σας φαίνεται αυτή η σύνθεση: Τζουλιάννα δεκατριών· Μπράιαν δώδεκα· Τζέιν έντεκα· Ρίχι δέκα· Έντι, εννιά· τα δίδυμα Φιόνα και Μπρίτζετ οχτώ· Τρεντ έξι· Σόνα πέντε και Κρίσι τεσσάρων. Σύνολο δέκα, ας τα μετρήσουμε: δύο Λατινοαμερικανάκια, δύο μαυράκια, ένα Ασιατάκι και τα υπόλοιπα λευκά. Όλα υιοθετημένα. Πολύ εντυπωσιακό, το ξέρω. Δεν είναι πολλές οικογένειες που συμπληρώνουν ομάδα του μπέιζμπολ, με αναπληρωματικό.

Ήταν βασικά ιδέα της Μείβ. Αρχίσαμε να υιοθετούμε «αδέσποτους αγγέλους», όπως αποκαλούσε εκείνη τα μέλη της συμμορίας μας, πολύ πριν μας κλέψει τη δόξα το ζεύγος Μπραντζελίνα. Κανείς από τους δυο μας δεν μπορούσε να προβλέψει τον εφιάλτη του θανάτου της από καρκίνο μόλις στα τριάντα οχτώ της χρόνια.

Δεν ήμουν εντελώς μόνος, ευτυχώς. Η Μέρι Κάθριν εμφα-

νίστηκε σαν δώρο εξ ουρανού στα τελικά στάδια της ασθένειας της Μείβ και για κάποιον ελεήμονα λόγο που δεν μπορεί να βάλει ο νους μου δεν έχει φύγει ακόμη τρέχοντας. Ο Σείμους, ο δύστροπος παππούς-ιερέας, που είναι πάστορας στη γειτονική εκκλησία, έχει ρυθμίσει έτσι τη δουλειά του, ώστε να μπορεί να βοηθάει με τα παιδιά και να κατακεραυνώνει εμένα, αλλά η αποδοκιμασία του είναι πολύ μικρό αντίτιμο για τη βοήθειά του.

Αν μου ήταν σχεδόν αδύνατον να φροντίσω τα μικρά μου όταν η μητέρα τους ήταν ακόμη ζωντανή και αυτά έσκαγαν από υγεία, τι θα έκανα με ένα διαμέρισμα μεταμορφωμένο σε πτέρυγα νοσοκομείου παιδών;

Χίλιες έγνοιες ξεφύτρωσαν στο θολωμένο από το άγχος μυαλό μου. Πώς θα πήγαινα τα άρρωστα στον γιατρό; Πόση άδεια ασθενείας μου είχε απομείνει; Είχα πληρώσει την ασφάλισή μου εγκαίρως αυτό τον μήνα; Και τι θα κάναμε με τα μαθήματα του σχολείου; Στον νου μου πρόβαλε απειλητική σαν φάντασμα η μορφή της δυναμικής διευθύντριας του σχολείου των παιδιών, της άψογης αδελφής Σίλα.

Έπιασα το μέτωπό μου και πήρα βαθιά ανάσα. Ήμουν εκπαιδευμένος στην επίλυση κρίσεων, έπρεπε να μην το ξεχνάω αυτό. Θα τα βγάζαμε πέρα ώσπου να περάσουν τα σκούρα. Οι δυσκολίες αυτές ήταν πρόσκαιρες – μια έντονη περίοδος σίγουρα, η οποία όμως δεν θα διαρκούσε και πολύ. Όπως σε κάθε κατάσταση που διακυβεύεται η επιβίωσή σου, δεν υπάρχει χειρότερη αντίδραση από τον πανικό.

Έσκυφα πάνω από την Κρίσι, το μικρότερό μου παιδί, καθώς έκλαιγε με λυγμούς στη διαπασών. Μέσα από την

πιτζαμούλα της, ένιωσα το κορμί της να λιώνει από τον πυρετό. Το ίδιο ίσχυε και για τους άλλους δύο ασθενείς, τον Ρίκι και την Μπρίτζετ. Άρχισαν όλοι μαζί να γκρινιάζουν ότι ήθελαν κόκα κόλα.

Κι εγώ, σκεπτόμουν, ψάχνοντας αγωνιωδώς την έξτρα μπαντάνα της Μέρι Κάθριν. Με κάμποσο ουίσκι...

Ο James Patterson είναι ο νούμερο 1
παραμυθάς της Αμερικής.

Forbes

Το αφεντικό της αστυνομικής λογοτεχνίας.

Ian Rankin, συγγραφέας

Ένας δολοφόνος που δουλεύει μεθοδικά και αυτοαποκαλείται ο Δάσκαλος έχει αναλάβει το καθήκον να συμμορφώσει τη Νέα Υόρκη σκοτώνοντας τα αλαζονικά αφεντικά της. Θα μάθει σε όλους πώς να φέρονται αλλιώς τους περιμένει βέβαιος θάνατος.

Ο φονικός παροξυσμός του προκαλεί μαζική υστερία στην πόλη και η Αστυνομία της Νέας Υόρκης δοκιμάζεται – περισσότερο απ' όλους όμως ο ντετέκτιβ Μάικλ Μπένετ, ο οποίος θα παρασυρθεί σε ένα κυνηγητό θανάτου με τον δολοφόνο, θέτοντας σε κίνδυνο ακόμα και τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα.

Θα καταφέρει ο Δάσκαλος να ολοκληρώσει την αποστολή του παρά τις προσπάθειες του ντετέκτιβ Μπένετ και με ποιο τίμημα;

Εξαιρετικό. Σαν να διαβάζεις σε βιβλίο
μια ταινία με πρωταγωνιστή τον Μπρους
Γουίλις. Ένα απόλυτα ψυχαγωγικό ανάγνωσμα.

News of the World

Ρυθμός που κόβει την ανάσα.
Διαθέτει το χαρακτηριστικό στιλ
του Πάτερσον που πάντοτε μας ενθουσιάζει.

Daily Mail

ISBN 978-618-03-0269-1

9 786180 302691

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80269